

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XI. Continuatur idem argumentum, enarratione aliorum ejusdem
anni eventuum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

quam pertaxus vestrarum negligentiarum, atque exiguae emendationis vitae, post tot beneficia, quae accepistis. Haec omnia mihi dixit Dominus. Ob hunc itum debile meum corpus fuit occupatum à gravi catarrho, & praeter meam ordinariam infirmitatem pessimè valui, patièdo aliquot noctibus terribiles pectoris angustias. Et quia ego non possum dicere causam, atque meae loci statim ex magna sua charitate advocant Medicos, sustineo quod Deo placet. Isti me tum repererunt valde debilem, & fractam viribus.

Alio die mihi Deum pro his praesentibus, & totius Regni necessitatibus oranti, ut nostri miseretur, dixit Div: Majestas: Penes te sit arbitrium pacis & belli, tu esto iudex inter me, & populum meum. Quid

vis amplius à me fieri? Deus sit illis propter suas misericordias benedictus. Amen.

Comparatio rapacis avis, invadentis gallinarium, nihil continet, quod non sit dignissimum ore Dei, cum sciamus, quòd Christus amabilissimus Dominus noster se ipsum comparaverit gallinae, qui suos ingratos filios, tanquam pullos protegere cupiebat. Aliunde etiam est aptissima, atque demonstrans majestatem ejusdem magni Dei, qui potest per imbecillum & pauperulam Virginem terrefacere & fugare demonum turmam. Per occasionem praeterea declaratur horum vilitas & vacorata: non enim assimilantur cuicumque avi rapaci, sed ijs, quae sunt spuria & abjecta, qualis est milvus, tantum audentes infestare gallinarium, quas minimus in domo puer repellit ac fugat.

CAPUT XI.

Continuatur idem argumentum, enarratione aliorum ejusdem anni eventuum.

Ræterlapsâ die Dominicâ, decimâ septimâ Maij, me Deus vocavit dicendo: Veni Anima, & videbis, quod tibi volo ostendere. Fui subito ducta in spiritu ad litus maris Anglici, ubi vidi multos artifices haereticos fabricantes navigia, & ijs immixtos nonnullos daemones, à quibus juvabantur. Observavi nihilominus, quòd, etli cum ipsis viderentur in construendis & reparandis navibus laborare, id tamen agerent fraudulenter, ita omnia instruendo, ut naves redderent debiles, & fabricam periculosam. Inde me Dominus transtulit, & collocavit in litore Catholicorum maris Hispanici. Ibi conspexi multos Angelos in specie fabrorum lignariorum, qui suis ascijs, & reliquis instrumentis construebant nescio quales fabricas: videbantur autem mihi esse domus. Alij tanquam lapidæ restaurabant muros; alij ex ipsis fabricabant naves. Alij instar provisorum praeparabant armamenta navium, tormenta bellica, & annonam. Nonnulli conscendebant praetexas turres,

quasi speculatores, ad explorandum inde hostem, ac denique non pauci instar navitarum permeabant mare, exercentes naviculariam. Hoc tempore vidi venientem ex Anglia potentem classem, cum ingenti apparatu, optimèque instructam rebus necessarijs ad pugnandum, & spectatâ potentiâ ac viribus, quas praese ferebat, videbatur submersura omnes naves, quae se illi opponerent, atque appellens ad portum subrutura mœnia, & prostratura castella, quae in continente sita aggrederebatur. Vidi deinde prodeuntes illi obviam ex Hispania paucas quasdam naves, easque debiles, & non tam bene instructas tormentis bellicis, quam erant hostiles. Angli ceperunt invadere nostrates cum magno tumultu, ac ad eò vehementibus explosionibus, ut omnes primo impetu ab illis viderentur submergendæ. Notavi, quòd, licet tantus esset fragor, perexiguus tamen sequeretur effectus, quia globi appellebant tam languidi, ut nostris navibus vix nocerent. Haec quoque sua explodebant tormenta, ejaculando pilas, uti apparebat, parvas, & modicum edentes strepitum: sed

sed effectus & conflictus fuit tam magnus, ut validissimè dissiparent classem hostilè, quam tandem tam malè tractaverunt, ut demersâ hîc aliâ, alibi aliâ navi, hostes ad fatis parvum numerum redegerint: & quanquam isti cum ingenti pugnarent furia ac indignatione, videntes quòd tam pauci resisterent tam multis, fuerunt nihilominus victi, atque nostri retulerunt victoriam. Mirata sum hoc spectaculum, quòd bene agnoscebam esse symbolicum, nesciebam tamen, quid mihi Deus per illud vellet indicare. Postea intellexi ex Divina Majestate, expedire Hispaniæ, ut non inquirat suos hostes, sed ipsos expectet, restaurando & communiendo suas naves, castella, & confinia, sic enim fore victicem; si autem illos inquisiverit, non futurum hujusmodi successum. Deus sit benedictus, & misereatur sui populi. Amen, amen.

Refero hoc loco gratiam, quam Deus huic Virgini prastitit, in utilitatem proximorum: etsi namque fuerit communis nonnullis extraneis, qui ad ipsam recurrerunt, ut cum ea conferrent dubia suum spiritum concernentia; specialiter tamen illi fuit concessa in commodum innumerabilium animarum Hispanarum, qua sequentes consilia, doctrinam ac directionem hujus Virginis, reppererunt modum prudenter expediendi negotia intricata, præsertim verò in materijs spiritualibus, ubi fuerunt animadversa mutationes vite, & specialissimi in perfectione progressus. Istud fuit donum linguarum, quod in simili alio eventu explicui libro primo. Postquam igitur Virgo recensisset quandam sibi à Deo, secundâ Junij hujus anni (qua fuit ultima dies Pentecostes) præstitam gratiam, de qua alibi loquar, sic ad præsens propositum pergit.

Eodem die audivi alium strepitum longè majorem, quàm fuerit prior, eratque tantus, ut cæli viderentur contremiscere, & universa mundi machina commoveri. Multùm me reddidit perplexam, permovîtque ad singularem venerationem, & reverentialem timorem. Quocirca hi mei Domini Angeli accedentes me animabant. Conspexi subitò grandem scalam,

per quam citatis passibus ascendebant & descendebant Angeli Dei, significantes mihi diligentiam & fervorem, quo se Divini obsequij impendunt operibus. Descendit deinde per eandem Sacratissima Persona Jesu Christi Domini nostri cum magna majestate, cujus vestitus erat regius, & in capite gerebat pretiosissimam coronam. Quando pervenit ad meum cubiculum, dixit mihi magna exhibendo amoris indicia; Anima, veni mecum ad cælum, & non concessio mihi spatium ad quicquam proponendum, statim fui ducta cum eodem magno Domino. Post ingressum in illam supernam Curiam, & paulo antè quàm pertingerem ad locum, in quo se Divina Majestas manifestabat, nescio quis meam animam timor invaserit, ut aliquantum subliterim. Christus Dominus autem ad me conversus mihi dixit: Progredere, mecum enim bene accedere potes. Intravi quasi quoddam spatiosum conclave, ubi vidi Personam Spiritus Sancti, instat magni & pulcherrimi Solis, cujus radij desinebant in lingulas aureas, immittentes universæ illi cælesti Societati: æt totus referebat speciem aurei splendoris, nihilque ibi erat aliud quàm gloria. Tum idem Jesus Christus Dominus nollet, qui me adduxerat, alloquens totam Sanctissimam Trinitatem (quamvis ego singulariter tertiam tantummodo viderem Sacrosanctam Personam Spiritus Sancti) dixit: Hic adduco istam Animam, ut in ea exquiras opus, quod à tua æternitate decrevisti, cujus operis magnitudinem Dominus multùm expendebat. Proderunt autem ex Divino Sole multi prædictorum radiorum, qui penetraverunt omnes meos sensus. Indicatum mihi fuit, committatum mihi esse donum variarum linguarum, quod mihi aliàs quoque Dominus significaverat: verùm nec tunc, nequid modo intellexi materialiter linguas diversas, quibus in terra loquimur, sed spiritualitè ut hoc donum sit facultas operandi quacunque viâ in animabus. Sancti Angeli me duxerunt ad omnes Apostolos, & reliquos prædictos Sanctos, qui me omnia magnâ excipiebant charitate; præterea

Celsissima Regina cœli, quæ imposuit suam benedictam manum meo humero, mihi quæ promisit, se futuram semper meam Dominam & adjutricem. Benedictus sit Deus propter suas misericordias. Amen.

Progreditur Venerabilis Marina recensendo alia acta, quorum effectus innotuerunt palpabilius, & sic ait.

Feriâ secundâ, vigesimâ septimâ Julij, conspexi Deum vehementer iratum, præfertim nonnullis Madritensibus, quibus ipsum aliàs videram offensum, præbitis signis gravis indignationis: præter ceteras verò causas eam specialiter manifestabat, quòd non crediderint quædam, de quibus pro suarum animarum, & Regni bono fuerant admoniti, atque ita impediverint alia, de quibus erant commonefaciendi. Rogavi Divinam Majestatem, ut eorum miseretur, & nè ipsos puniret. Inter reliqua mihi respondit, designando mihi quendam: Nónne sufficit, quòd ipsi non abstulerim filiam? Neq; Deus quidquam amplius dixit, iudicio autem meo non offendi, se decrevisse, quòd ipsam illi non esset ablaturus. Institi denuò, dixi; ipsi: Domine, indulge mihi, ut ego ijs loquat. Prorsus per me licet, dixit Divina Majestas. Comparui subitò Madriti in spiritu, atque apud dictas personas. Cœpi illas compellere, exhortando ipsas, ut se converterent ad Deum, utque agnoscentes ipsius indignationem, illum conarentur sanctis operibus placare. Audiebant me, & possum dicerè, me ab ipsis non fuisse auditam. Sicut enim præcone quidpiam promulgante aliqui ex commeantibus per plateam prætereunt, nõ attendentes quid dicatur, alij tantillum subsistendo statim revertuntur ad sua negotia; ita fecerunt omnes illi, quos alloquebar. Fui postea ob id in meo angulo sollicita. Deus medeatur nostris malis, non enim sunt exigua, quæ nobis impendent.

Feriâ quintâ deinde, die trigesimâ ejusdem mensis, mihi Dominus spectandam exhibuit classem Hispanicam, quæ advehit argentum. Videbatur mihi solvens ex quodam portu incidere in naves hostiles,

Vita Mar. de Escob. Pars II.

& inter configendum utraque classis versari in periculo naufragij. Tam repentino spectaculo fui usque adeo afflictâ, ut elevatis oculis ad Deum, cum magno ipsi clamore, & ardenti affectu dixerim: Expecta, mi Domine, expecta. Tum Divina Majestas, velut suspendendo executionem, permittens illas naves fluctuare, ita ut nec interirent, neque penitus evaderent discrimen, mihi respondit: Quid vis Anima? Mi Domine, aiebam tota turbata, ut modicum expectes, nè ita festines ad infligendam hanc pœnam. Bene, dixit Dominus, & cui bono id fiet, aut quid hinc sequetur? Nemo vestrum reperitur, qui istis (& designavit personas) dicat in faciem, quòd illos audire convenit. Non, mi Domine, respondi, non reperitur, qui ipsis id dicat, nolunt enim audire: sed, si tibi placet, ibo ego, ac dicam illis. Dominus mihi ad hoc nihil respondit, dixit tamen: Polliceor tibi, quòd ipsos tum castigaturus, & si quid thesauri, quem expectant, vindicabitur ab interitu, nullum inde percipient emolumentum. Hoc audivi à Domino. Quamvis autem sciam, Divinam Majestatem graviter indignari, ac timeam, nè suas minas exequatur, revera tamen ignoro, neque hæcenus intellexi, quid sit futurum; magna siquidem est ipsius misericordia. Ipse sit in æternum benedictus.

Decimâ tertiam Augusti, postquam in cœlo magnam spectavi solennitatem, celebratam in honorem Virginis Domine nostræ, quam alibi recensui, cum jam essem in meo angulo, habui visionem hujusmodi. Vidi multos homines, cum magna festinatione supra mare, quasi longo ordine, procedentes. Tanta erat ipsorum agilitas, ut se invicem prosternerent, donec superatis omnibus ijs aquis pervenirent ad terram, & conscenderent quosdam asperos montes, unde postea ex adversa parte descendentes inciderunt in aliud mare, ubi ambulaverunt, ac si quidpiam attentissimè quærerent, quo non reperto singularem præ se ferebant dolorem.

Continuò me Dominus constituit in conspectu classis, quæ advehatur argentum:

K k

tum:

tum: vidi nostros valde properantes, ut se inde proriperent, sive ob metum hostium, sive alia ex causa, quam ego non intellexi; audiui tamen vehementes & luctuosas vociferationes, atque tanta ipsis incumbere vis, ut mali navium viderentur disrumpi, atque naves diffringi, & aliquæ submergi, cæteræ verò huc & illuc dispergi, quædam autem malè habitæ, plurimùmque afflictæ appellere ad portum. Metuo magnopere, ut classis non adveniat tam integra, quàm desideratur. Deus nobis per suam misericordiam sit propitius, & subveniat tot necessitatibus. Amen.

Omnia ista erant indicia Divina Justitia, unaque occulta, sed efficaces dispositiones Divina misericordia, qua hac viâ conabatur augere fervorem precum Venerabilis Marina, atque per illas, & industriam ardentis charitatis ipsius, quædam suaviter emendare, quibus multùm impediatur obsequium Divinum, & bonum regimen Hispania. Ex inspiratione igitur hujus magni Dei Venerabilis Marina instituit, ut ejus Confessarius Pater Michaël de Orenja hoc tempore adiret Aulam (quam ob rem nonnullè vulgo, qui omnia spiritalia lippis intuentur oculis, vehementer murmuraverunt) atque de hoc ageret, qui singulari suâ religiositate ac prudentiâ, multòque magis adjuvante divinâ gratiâ, alloquendo & exhortando præcipuos Aula Magnates, obtinuit, ut decerneretur de gravioribus quibusdam negotijs, & obviaretur aliquibus majoris momenti damnis, quod tum Deus fieri volebat. Habeo penes me epistolam quinque paginarum in folio integro; totam manu propriâ scriptam, in qua nonnemo è summis Proceribus ejus ætatis gratias agit Venerabili Marina, implorat plures preces, & pollicetur, se pro viribus suis facturum, quidquid fuerit possibile. Ità fuit placata Divina Majestas, & dilecta sua famula adeò afflictæ, quod videret, quantopere augetur publicæ proximorum ipsius necessitates, nisi subveniretur classi, manifestavit modum, quo illam provehebat. Id ipsa his verbis in quadam scheda describit.

Vidi initio Septembris, à quibusdam dæmonibus perturbari mare, non in eoductu & via, quibus solent appellere clas-

ses Indicæ, sed ubi erat quodammodo diverticulum. Post paucos deinde dies conplexi aliquos Angelos DEI, qui precabant illam fluctuum turbationem, quos dæmones excitaverant. Solverunt tum ex portu paucæ quædam naves, sed præceperunt progredi, quando turbato mari aliz fuerunt submersæ, aliz ad diversos appulerunt portus, & aliquæ se receperunt in eundem portum, ex quo solverant. Conspexi postea magnam & pulcherrimam cohortem Angelorum, descendendum ex cælo ad quendam portum: omnes videbantur fortissimi & potentissimi, atque inde dispositi in ordinem perambulaverunt totum illud mare. Paucis rursus elapsis diebus vidi ex eodem portu, unde processerant Angeli ad perambulandum mare, solventes pulchro ordine, personante musicâ, & exhibitis indicijs gaudij, multas naves: videbantur mihi esse circiter triginta, etiamque plures, quæ tranquillo mari appulerunt ad optatum portum, & fuerunt cum summa voluptate exceptæ. Post complures dies mihi fuit ostensum, quòd ex dicto portu solverint alia navigia, non tot, meâ opinione, quot fruerent priora. Vidi, antequam omnia egredere, excitatam fuisse tempestatem, ut nec possent ulterius procedere, neque reverti (existimo, eâ occasione interisse aliquod navigium) verùm vectores animando se, & confidendo in Deo connitebantur prosequi suum iter. Dum verarentur in hoc discrimine, advenit ille Angelus Dei, qui appellatur Fortitudo, & sufficiens humeris secundam navim exijs, quæ præcedebant, duxit omnes secundis ventis, donec pervenirent ad securam stationem, ubi erant exonerandæ. Admoneo, quòd mihi spectanti deambulationem illius pulcherrimæ Angelicæ, visum fuerit, velut ab eodem delignatam fuisse novam illam viam ac diverticulum. Idem hi Angeli die Subbathi, quintâ Septembris, favorabile præbuerunt auxilium magno cuidam navigio, quod vidi circumdatum à multis navibus: quamvis autem se conaretur defendere, parum tamen poterat præstare.

Verùm Angeli illud cinxerunt, atque ex-
cæcatis, & in fugam actis hostibus, conser-
vaverunt.

Initio Novembris, dum Deo commen-
darem adventum classis, & magnis affe-
ctibus instarem, ut ipsam Dominus addu-
ceret salvam, dixit mihi Divina Majestas:
Expecta Anima, & videbis aliquid. Osten-
dit mihi Dominus quandam aulam, & in
ea quatuor homines, qui omni diligentia
& corâ erant intenti cuidam operi, quo
Deus graviter offendebar. Vidi præte-
rea alium, qui adstabat, illôsq; aspicie-
bat, & quasi melancholicus, propterea
quòd ipsos videret, optabat eosdem ad-
monere & redarguere, sed non audebat.
Tres ex ijs novi, non verò reliquos duos.
Tum mihi Dominus dixit: Vide Anima,
quid agatur: quomodo vis, ut ipsis gratifi-
cer, meamque his exhibeam misericordi-
am? Fui vehementer afflicta, videns De-
um denuò iratum; continuavi meas mise-
rabiles preces, ut implorarem Divinam
ipsius clementiam. Præterlapsi sunt pau-
cissimi dies, & cum quadam nocte ora-
rem, vidi repente in meo cubiculo mon-
strum serpentem, alatum, & vultu præ-
ditum in speciem humano, qui, postquam
alia quædam fuisset molitus, avolavit ad
mare Anglicum, ibique se immergens il-
lud conturbavit. Volavit postea ad locû,
quem pertransibat quædam classis Angli-
ca, seque sub ipsam svaviter demersit, ac-
cedendo ad naves, quasi svafurus earun-
dem gubernatoribus, quid illis esset agen-
dum, & quomodo deberent nocere classi,
atque exercitui Hispanico. Inde avolavit
eò, ubi nostra classis navigabat, & tertio se
mergens suscitavit fluctus, conando com-
movere aliquam tempestatem. Tum est
pervagatus totum illud mare, quod inter-
cedebat inter duas classes, inferendo da-
mna, quæcunque poterat.

Ego constituta coram Deo, spectabam
quæ fiebant, & Divina Majestas mihi di-
xit: Anima, vidésne quid agatur? Itâ, mi
Domine, respondi, non intelligo tamen,
quid sit. Scito, dixit Dominus, diabolum
moti: quidquid potest, ut destruat clas-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

sem Catholicorum: audebísne te conferre
ad illud mare? Vehementer expavi, ac di-
xi: Omnino faciam, Domine, quidquid
volueris. Jam est bene, dixit Dominus,
consulta hac de re cum tuis Angelis, & vi-
de, quid tibi svadeant. Converti me ad
meos Dominos, & dixi ipsis: Mei Domini,
Dominus Deus me remittit ad vestrum
consilium, ut mihi dicatis, quid mihi sit
agendum. Intuiti sunt se invicem, velut
deliberabundi, & meus Sanctus Angelus
Custos mihi nomine omnium respondit:
Soror, resigna te in voluntatem Dei, &
roga illum, ut tibi concedat aliquem San-
ctum Angelum ex potentibus, qui te co-
mitetur atque ducat. Tum, acsi foret ne-
cessarium, ut cum meo responso reverte-
rer ad illum magnum Deum omnia viden-
tes, dixi illi: Mi Domine & mi Deus, jam
de hoc negotio consultavi: svadent mihi,
ut me resignem in tuam sanctissimam vo-
luntatem, id quod libentissimè facio; di-
cunt mihi, ut à te petam Sanctum Ange-
lum, qui me ducat, atque ut iste sit ex ijs,
qui magnâ sunt præditi potestate. Fiar itâ,
dixit Dominus. Conspexi me subito indu-
tum albâ togâ, & quidam Sanctus Ange-
lus, apprehenso meo brachio, me duxit ad
illud mare, quod permeabat serpens (qui
me eminus aspiciebat actus in rabiem) ibi
me demersit, quòd etiam ipse est ingressus
sub classem hostilem, & significatum mi-
hi fuit, per illum contactum evanescere,
atq; effectu frustrari stratagemata & con-
silia, quæ diabolus nostris adversarijs inspi-
raverat. Duxit me postea ad illum tractû,
in quo nostra classis vela faciebat, ubi nos
pariter immerimus, fuitque totum mare
pacatum ad malatiam, & aversum nocu-
mentum à diabolo illatum. Itâ serpens
disparuit, & Sanctus Angelus me duxit ad
meum angulum. Misera mea natura fuit
passa magnam debilitatem, & sensibiles ha-
rum immersionum effectus. Deus sit in
æternum benedictus. Amen.

*Bene quispiam curiosus posset revolvere
diarium hujus anni sexcentissimi vigesima
sexti, atque ex relationibus tam Indicis, quam
Hispanicis, missis ad Majestatem Catholicam,*

kk 2

& ipsius Ministros, videre, an hac symbola, deant veritati eorum, que isti classi evenerunt ostensa Venerabili Marina, exactè responderunt. Nos prosequamur nostram historiam.

CAPUT XII.

Recensetur, quod sequentibus annis pro Hispania egit.

Non minus hac fidelissima famula Dei, & amantissima sue charæ patriæ filia, se eidem faventem sequentibus annis exhibuit, quam prioribus, sicut vidimus. Id clarè patebit ex scriptis, quæ suo ordine connectemus. Anno sexcentesimo vigesimo nono ita ait.

Die Sabbathi, duodecimâ Junij, me Dominus vocavit dicendo: Anima veni mecum, & quiesces. Ego ob meos timores aliquantum reluctabar, sed mei Domini Angeli me duxerunt per quosdam amœnissimos ac deliciosissimos campos ad cœlestem patriam, comitante me Divinâ Majestate. Perambulavi, non procul progrediendo, ter quâterve cœlum, ac tandem cœpi destitui viribus, & visa mihi sum corruere instar mortuæ. Resurre vites, Anima, dixit tum Dominus, & esto bono animo. Accesserunt ad me Angeli, multumque me confortaverunt, unde mihi fui restituta, & cum ab ipsis ducerer per eam cœlestem civitatem, quæ plena erat gloriâ, ac beatis Palatinis, Divina Majestas mihi dixit: Anima, conscende hos gradus. Postquam autem ascendi ad immensam quandam altitudinem, deprehendi me in altissimo castello, ubi mihi rursum dixit Dominus: Age Anima, aspice hinc, quid fiat, propterea namque te huc adduxi. Aspexi, & vidi quandam nostram classem Catholicam navigantem in mari, atque eminus prodeuntem aliam classem hæreticorum copiosiore, & munitiorem nostrate, quam cepit insequi. Quia erat multò potentior, incussit nostris timorem. Conspexi verò statim multos Angelos Dei, constituentes se inter duas classes, & objurgatis nostratibus, eò quòd se exhiberent pusillanimes, ipsæ dicentes: Quare

modicam habetis fidem in Deum, qui vos juvabit? Adversarij inceptorum nostram classem impetere tormentis, sed nihil proficiebant, idèoque agebantur in magnam rabiem. Increpabantur, & urgebantur à suo Archithalasso, & illi respondebant: Domine jaculamur frustra, & perditum apparatus tormentarium, nullum operæ pretium referentes. Interea fuit excitata grandis tempestas, & nostri se receperunt ad quandam portum, ubi effugerunt periculum. Hostes se, ob hanc tempestatem, commiserunt alto mari, quæ illos tamen insequēbatur, donec ipsos dissiparet. Multæ eorum naves naufragium passæ interierunt, aliæ contractæ aliò declinaverunt, seque separaverunt, ut illas amplius non viderim. Nostri omnes lætissimi evaserunt salvi. Deus sit benedictus. Amen.

Ad finem hujus scripti addit P. Michael de Orenja hæc verba: Classis hæc infidelium fuit Anglica, quando prodivit ad interceptam nostram classem venientem ex Indijs, & postea est dispersa, quod constabat universæ Hispaniæ. Pergit Venerabilis Marina, & respondens ad annum millesimum sexcentimum vigesimum octavum sic inquit.

Dum orarem primâ hujus mensis februarii, petendo à Deo magnis affectibus remedium temporalium hujus Regni necessitatum, quæ mihi dicebantur esse mortuæ, dixit mihi Divina Majestas: Veni mecum, Anima, veni, & videbis, in quibus sit perditio Hispaniæ, & unde orientur calamitates, quas mihi recenseres. Duxit me Dominus ad quoddam mare, & vidi venientes parvas naves, onustas pecuniâ præpæ. Trahebant alligatas funibus alie naves grandiores quasi actuaras, & erant satis procul remotæ à portu, expectantes veluti clanculum, ut incolæ contingerent venirent accepturi eam moneram. Tam